

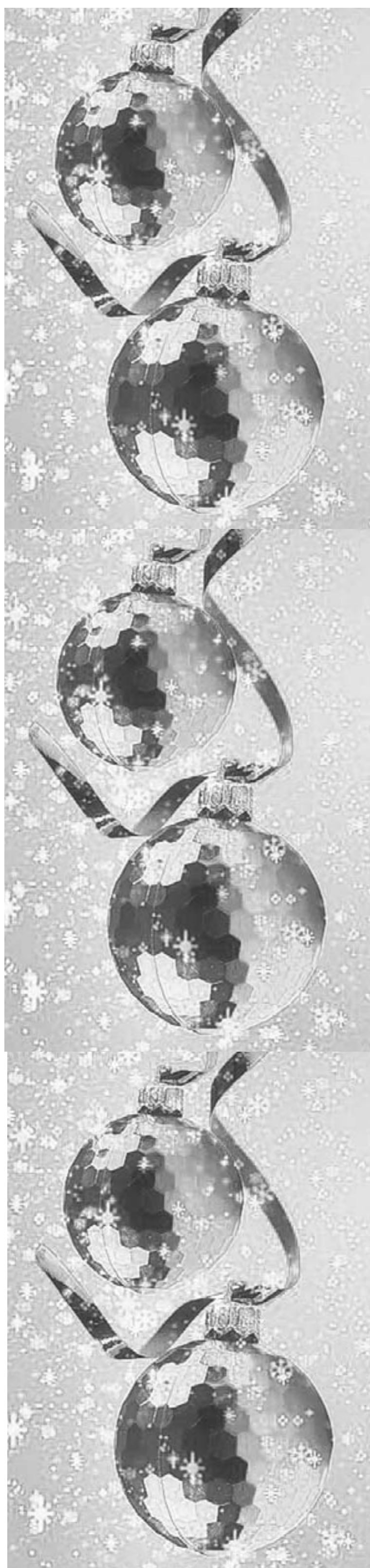

bjarozka@mail.ru
vk.com/club 34570145

● **Верасок**

Хай зіма да нас прыходзіць, хай падорыць людзям смех…

Вядомы беларускі пісьменнік Мікола Чарняўскі не толькі шмат піша для дзяцей. Ён яшчэ і дапамагае юным талентам у іх творчых пошуках, спецыяльна стварыўшы для гэтага літаратурную суполку «Купалінка», якая аб'ядноўвае літаратурныя гурткі многіх школ Мінскага раёна.

На старонках «Бярозкі» (№ 2 за 2010 г.) ужо апавядалася пра суполку «Купалінка», там жа, у «Вераску», была надрукавана вялікая падборка вершаў гурткоўцаў. Але час прайшоў, і мы рады вітаць новых юных творцаў з «Купалінкі».

Вальс восені

(Трыялет)

Каляровым вальсам восень
Басанож плыве над намі.
Вабіць жоўтымі лістамі
Каляровым вальсам восень.
Зачаруе восень снамі,
Шлях засцеле туманамі…
Каляровым вальсам восень
Басанож плыве над намі…

Паліна ЕЎЛАШЭЎСКАЯ,
Ждановіцкая СШ

Восеньскі сум

Бярозка апошні лісточак трымае,
На волю яго адпускаць не жадае.
Шкада ёй расстацца з уборам сваім…
Мы з сумам на золата гэта глядзім…

Хацела б бярозка і ўзімку прыгожай
У лесе стаяць. Ды вось толькі не можа:
Лісточкі з бярозкі ляцяць і ляцяць
На дол, на сцяжынку, на чорную гаць.
Хацела б пабегчы туды, дзе вясна.
Не пусціць карэнне...
Сумуе яна...

Аляксандра НОВІК,
Ждановіцкая СШ

Чакаю снег

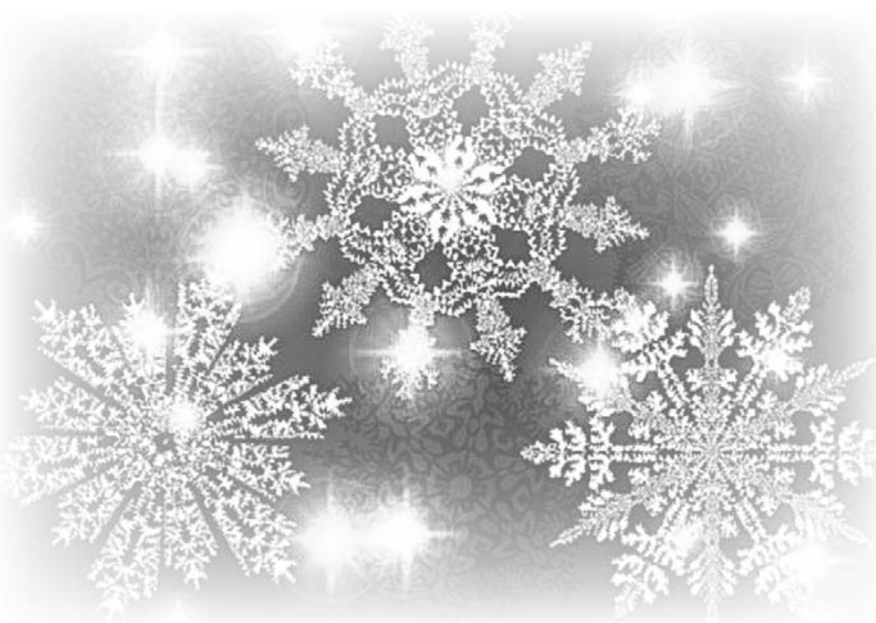
Хай зіма да нас прыходзіць,
Хай падорыць людзям смех!
Хай мароз нас карагодзіць,
Абуджае санак бег.
Я каляднага настрою
Так чакаю — не магу,
Лыжы шпаркія настрою
І па хатах пабягу.
Панясу вітанне ў хаты:
«Добры дзень, Пан-гаспадар!»
І дадому я багаты
Прынясу, напэўна, дар.
Будуць у мяху цукеркі...
Толькі б лёг на поле снег —
На плячах, без санак, цяжка
Прыцягнуць мне будзе мех!

Вікторыя МЫСЛІЦКАЯ,
Самахвалавіцкая СШ

Надыход зімы

Самотна сяджу ля аконца.
Знадворку, за шклом — снегавей.
Зіме не хапае сонца
Для птушак і для людзей.
Трасе завіруха хмары:
Нічога вакол не відаць.
На вуліцы, на тратуары
Сняжынкі ляцяць і ляцяць.

І ў гэтым завейным танцы
Сцяжынак, шляхоў не відно...

І як не згубіцца ў казцы —
Зіме вядома адной.

Кацярына ВАЙЦЯХОВІЧ,
Самахвалавіцкая СШ

Месяц

Зоркі расплюшчылі вочкі,
Цемра паўзе па сцяне.
Месяц вітаецца з ночкай,
Хітра падміргвае мне.

Гляне таемна мне ў вочы,
У сэрца маё зазірне...
Месяц да жартаў ахвочы...
Ох, зачаруе мяне!

Дар'я САЛАНІНКА,
Ждановіцкая СШ

● **Погляд**

Як добра, што ўсе мы розныя!

Чалавек — не проста істота. Перш за ўсё, ён мае розум. Чалавек — гэта асоба. Кожны з нас мае свой характар, асаблівыя рысы і якасці, выглядае і паводзіць сябе па-рознаму.

Сярод людзей існуе меркаванне, што «супрацьлегласці прыцягваюцца». «Гэта як плюс і мінус», — кажуць яны. Сапраўды, вельмі часта супрацьлеглыя асобы ўмеюць знаходзіць агульную мову. Да прыкладу, я і мая лепшая сяброўка Надзя. Я цёмнавалосая і гаваркая дзяўчына, яна бландынка з блакітнымі вачыма, якая любіць разважаць пра сэнс жыцця. Калі я «генератар вар'яцкіх ідэй», яна вучыць мяне цярпенню і разважлівасці.

Ды і ўсе мае сябры розныя. Міша — сціплы хлопец, які грае на гітары і любіць глядзець прыгодніцкія баевікі. Ксюша не можа прайсці міма бяздомнага кацяняці. Ягор ні дня не абыходзіцца без свайго велабайка. У кожнага з нас свой характар і свае захапленні, але разам нам вельмі добра і весела.

Нават вонкавае падабенства яшчэ не гаворыць пра тое, што людзі аднолькавыя ўнутры. Узяць хаця б блізнят. Выглядаюць яны як дзве кроплі вады, але характары ў іх часта кардынальна адрозніваюцца. Адзін з дзяцей у маленстве крыклівы, другі — спакойны. Так і ў далейшым жыцці: хтосьці з іх стане інжынерам, а хтосьці — пісьменнікам. У маёй сям'і ёсць таму доказ: маміны сёстры — блізняты Вольга і Ліля. Першая — вельмі акуратная і спакойная, другая — таварыская і крышку забіяцкая.

У той жа час у школе настаўнікі прымушаюць нас насіць форму, у якой усе вучні выглядаюць аднастайна. Мне здаецца, з-за гэтага мы губляем сваю індывідуальнасць. А тут яшчэ бацькі...

— Аня абрала на выпускны бальную сукенку, і табе такую абавязкова трэба купіць, — кажа мне маці.

— Але мне бальная сукенка, ды яшчэ з гарсэтам, зусім не падабаецца! — спрабую выказаць сваё меркаванне, але безвынікова.

Задумайцеся, калі б мы ўсе былі аднолькавыя — аднолькава прыгожыя, разумныя, апранутыя — нам проста стала б сумна. Свет быў бы падобны да велізарнай цацачнай крамы.

Але ж мы не цацкі. Мы жывыя людзі. Мы адчуваем і дзейнічаем! Мне здаецца, трэба заставацца сабой, і гэтым ты ўжо будзеш адрознівацца ад астатніх. У грамадстве, у якім выказваюцца сотні тысяч розных думак і ідэй, жыць значна цікавей. Таму вельмі добра, што ўсе мы розныя!

Аліна ЛІТВІНЕНКА,
школа журналістыкі «Маладзік»

Фарс пад назвай «сяброўства»

Думаю, у кожнага ёсць чалавек, якому можна даверыць свае сакрэты, расказаць пра планы або жаданні, падзяліцца радасцю альбо сумнай навіной. Напэўна, у кожнага ў памяці ўсплыве нейкае імя. Імя таго, хто падтрымае, не кіне, выслухае і дасць параду.

Магчыма, для кагосьці самымі блізкімі сябрамі з'яўляюцца бацькі, але часцей за ўсё — гэта аднагодкі, якія перажываюць тыя ж праблемы.

Сяброўства... Здаецца, звычайнае слова, але колькі ў ім сэнсу. На мой погляд, пры добрых узаемаадносінах кожны ўносіць у сяброўства павагу і разуменне. Без гэтага яно проста несапраўднае. Менавіта такое сяброўства я яшчэ зусім нядаўна называла верным, мяркуючы, што яно будзе доўжыцца заўсёды.

На працягу многіх гадоў усе тыя, з кім я вучылася ў школе, заставаліся для мяне толькі аднакласнікамі. А ў 8 класе пачала сябраваць з адной дзяўчынкай. Віка была даволі мілая, усмешлівая, здавалася вельмі шчырай. На той момант я была выдатніцай, а вось яна вялікай цягі да вучобы не мела. Сышліся мы на тым, што я буду ёй дапамагаць у гэтым. Новая сяброўка вельмі ўзрадавалася маёй прапанове, хутка мы зразумелі, што з задавальненнем праводзім час разам. Гулялі па горадзе, глядзелі фільмы, смяяліся, дзяліліся навінамі, размаўлялі вечарамі па тэлефоне. Усё было добра, пакуль Віка не перайшла ў іншую школу.

Стала заўважаць, што мая сяброўка мяне пазбягае. Калі я ёй тэлефанавала з прапановай пайсці пагуляць, яна адмаўлялася, казала, што вельмі занятая. А ў тэлефоннай трубцы чуўся смех новых сяброў, з якімі яна праводзіла час. Мае старанні зблізіцца з яе кампаніяй ні да чаго не прывялі. Віка крыўдзілася на ўсялякія дробязі. Калі мы сварыліся, першыя крокі да прымірэння заўсёды рабіла я. У час рэдкіх сустрэч сяброўка была побач, але думкамі дзесьці далёка. Да таго ж за спінай прыніжала мяне, высмейвала, распавядала мае таямніцы па сакрэце ўсяму свету.

У хуткім часе мне ўсё гэта надакучыла. Усведамленне, што Віка сябравала са мной толькі з карысці, прымусіла мяне спыніць фарс пад назвай «сяброўства». Канчатковай кропкай разрыву стаў дзень майго нараджэння, на які яна не прыйшла і не змагла патлумачыць прычыну сваёй адсутнасці.

На дадзены момант я шчаслівая, бо маю чатырох сапраўдных сябровак, якія заўсёды дапамогуць і падтрымаюць. Не шкадую пра тое, што са мной адбылося, бо гэты выпадак зрабіў мацнейшай. Як кажуць, што ні робіцца — усё да лепшага.

Серафіма ЖУКОЎСКАЯ,
школа журналістыкі «Маладзік»

А вы як лічыце? Ці згодныя з меркаваннямі Аліны і Серафімы? Ці, можа, у вас ёсць што ім запярэчыць?

Калі пажадаеце выказацца на гэтыя і іншыя тэмы, напішыце нам. Артыкул на адну-дзве старонкі ці ўсяго некалькі радкоў...

«Бярозка» чакае вашых лістоў!

● **Конкурс**

Казкі са школьнага ранца

Умовы абвешчаны ў вераснёўскім нумары «Бярозкі».
Дасылаць свае казачныя гісторыі можна на паштовы адрас:
220034, Мінск, вул. Захарава, 19, рэдакцыя часопіса «Маладосць»
(з пазнакай «Бярозка»), на электронны —
bjarozka@mail.ru.** альбо **maladost@bk.ru

Цуд у Новы год

Жыў-быў у адной сям'і кот, дакладней, зусім яшчэ невялікае кацяня. Звалі яго Чарныш, яго вельмі любіла дачка гаспадароў Каця. І ён яе таксама вельмі любіў...

Аднойчы, напярэдадні Новага года, калі ўсе людзі рыхтаваліся да свята, з Чарнышом адбылася неверагодная, казачная гісторыя.

У сям'і, дзе жыў Чарныш, з самай раніцы ўпрыгожвалі хату, запакоўвалі падарункі, рыхтавалі святочную вячэру, прыбіралі ёлку. Навагодняя ёлка была апранута ў дзіўны ўбор з рознакаляровых шарыкаў, шышак, цацак. І вось, калі прыемныя клопаты былі скончаны, усе члены сям'і адправіліся ў свае пакоі, каб апрануць святочнае адзенне. А Чарныш застаўся адзін...

І тут кацяняці не спадабалася, як вісела на ёлцы адна срэбная шышачка... Ды так не спадабалася, што ён вырашыў крыху паправіць гэтае ўпрыгожанне. Заскочыў на ёлку, а яна вазьмі ды і паваліся.

На шум і грукат прыбеглі бацькі Каці і не паверылі сваім вачам. Перад імі было такое відовішча: ёлка на падлозе, амаль усе цацкі разбіты, і Чарныш сядзіць сярод калючых яловых лапак і вінавата на іх пазірае.

Маці не вытрымала і закрычала: «Што гэта такое?! Хутка яго на вуліцу, і каб больш я гэтага ката ў нашай хаце не бачыла!» І так разышлася, што, нягледзячы на ўсе просьбы Каці, Чарныша выкінулі на вуліцу.

Небарака зусім гэтага не чакаў. Адзін, на холадзе, ды яшчэ і ў навагоднюю ноч, калі ўсе вакол весяляцца! Сумна пабрыў ён уздоўж вуліцы і хутка сустрэў двух такіх жа беспрытульных кацянят. Гэта былі браты Рыжык і Сняжок. Яны ўтрох залезлі ў нейкую драўляную прыбудову, прыцісналіся адно да аднаго

і паспрабавалі заснуць, але ад холаду і голаду ім ніяк не засыналася.

Бліжэй да поўначы Чарныш успомніў пра Новы год і паведаміў сваім сябрам пра Дзеда Мароза, што ён усім дорыць падарункі і выконвае жаданні, і што менавіта ў навагоднюю ноч можа адбыцца нешта незвычайнае. Тады кацяняты загадалі свае жаданні. Рыжыку і Сняжку больш за ўсё хацелася смачна паесці, а Чарныш загадаў, каб браты-кацяняты набылі дом і сям’ю, а ён сам вярнуўся да дзяўчынкі Каці. Пасля гэтага кацяняты яшчэ шчыльней прыціснуліся адно да аднаго і, нарэшце, заснулі.

Чарныш прачнуўся ад рыпення снегу і звону бубеньчыкаў. Ён зразумеў, што гэта Дзед Мароз едзе на санях, і пабудзіў Рыжыка і Сняжка. У гэты час Дзед Мароз, разам са сваёй унучкай Снягуркай, пад’ехаў да кацянят на размаляваных прыгожым узорам санках, запрэжаных тройкай белых коней.

Дзядуля выканаў жаданне Рыжыка і Сняжка: смачна накарміў кацянят, а потым прапанаваў ім пакатацца на санях. Чарныш, Рыжык і Сняжок адразу ж згадзіліся. Яны аб’ехалі ўвесь свет, дапамагаючы Дзеду Марозу развозіць дзецям падарункі і выконваць усе дзіцячыя жаданні.

Вось быццам бы мяшок Дзядулі стаў зусім пусты, але Чарныш ведаў, што ягонае жаданне засталося нявыкананым, і цярпліва чакаў. І ў гэты самы час Дзед Мароз, Снягурка і тройка коней з санямі раптам зніклі, быццам іх і не было, а кацяняты апынуліся на тым самым месцы, дзе сустрэліся з Дзедам Марозам.

Сумныя кацяняты вырашылі, што казка скончылася, і што Дзед Мароз проста забыўся пра іх трэцяе жаданне. Не ведаючы, што далей рабіць, яны павольна ішлі па снезе і горка плакалі, як раптам на іх шляху з’явіліся тры дзяўчынкі-сяброўкі. Яны жылі непадалёк і выйшлі пагуляць. Адной з гэтых дзяўчынак была Каця, якая ўсюды шукала свайго Чарныша. А дзве яе сяброўкі таксама хацелі займець кацянят.

Як дзяўчынкі ўзрадаваліся, калі ўбачылі Рыжыка, Сняжка і Чарныша! Яны вырашылі, што адбыўся цуд і іх жаданні здзейсніліся, а Чарныш думаў, што гэта ягонае жаданне споўнілася. І ніхто з іх не здагадваўся, што часам жаданні могуць супадаць. Адна з дзяўчынак узяла да сябе Рыжыка, другая — Сняжка, а шчаслівая Каця падхапіла на рукі Чарныша. А пакуль яна несла яго дадому, Чарныш думаў, што Дзядуля Мароз заўсёды выконвае жаданні і ніколі пра іх не забывае. Трэба толькі верыць і чакаць!

Святлана БУРВІН,
вёска Стайкі, Івацэвіцкі раён

Зімовыя казкі

Мядзведзь і Заяц

Жыў-быў мядзведзь. Як і ўсе яго суродзічы, кожны год клаўся ён на зімовую спячку. Так было і на гэты раз. Падрыхтаваўся мядзведзь ды і залёг у сваім берлагу. Спіць сабе, пасопвае, лапу смокча ды смачныя летнія сны бачыць.

Аднойчы ў час такога прыемнага занятку ён пачуў грук. Мядзведзь расплюшчыў адно вока, потым другое ды як зараве: «Хто мяне разбудзіў?!» Вельмі не любяць гэтыя звяры, калі нехта парушае іх сон.

— Гэта я, заяц! — пачулася звонку. — За мною галодны воўк гоніцца! Схавай мяне ад лютай смерці!

Мядзведзь быў добры і пусціў зайку да сябе. І не толькі пусціў, але і запрасіў да стала піць гарбату з мёдам. Доўга яны так сядзелі, размаўляючы пра надвор’е і цяжкасці зімовага жыцця-быцця.

Але потым мядзведзь захацеў спаць. Дамовіліся яны зноўку вясной сустрэцца, развіталіся ды адправіліся кожны па сваіх справах: мядзведзь у ложак, а заяц — корм шукаць.

Прыйшла вясна. Мядзведзь расплюшчыў вочы, пацягнуўся ды выбраўся з берлагу. Адчуўшы голад, ён падумаў: «А ці не схадзіць мне да зайца ў госці?»

Сказана — зроблена! Адправіўся мядзведзь да зайцавай хаткі.

Гаспадар быў вельмі рады госцю і пачаставаў яго смачнай зайцавай капустай.

Так яны сталі сябраваць і хадзіць адно да аднаго ў госці. Нездарма ж кажуць: «Аднаму і ў кашы не спорна».

Навагодняя ёлка

Адна лясная ялінка вельмі марыла стаць навагодняй ёлкай. Яна хацела, каб яе забралі з гэтага сумнага халоднага лесу, упрыгожылі бліскучымі шарамі і гірляндамі. Але кожны раз выбіралі для навагодняга балю іншыя ёлкі... і так крыўдна стала ад гэтага нашай ёлачцы, што яна заплакала.

Убачыла гэта вавёрка, залезла на дуб, паклікала звяроў.

Сталі яны думаць, як ператварыць ёлачку ў сапраўдную навагоднюю прыгажуню. Дружна ўсе ўзяліся за справу. Сарокі са сваіх куфэркаў дасталі бліскучыя цацкі, якія збіралі на працягу многіх гадоў. Снегіры павесілі на ялінку гронкі рабіны і каліны, а вавёрка папрасіла ў больш сталых ялін крышачку шышак і развесіла іх побач з гэтымі чырвонымі гронкамі. Ноччу Дзядуля Мароз пасерабрыў усё гэтае ўбранне прыгожым бліскучым інеем.

Пасля гэтага ў лесе пачалося сапраўднае свята. Лясныя звяры вадзілі вакол ёлачкі карагоды, птушкі ахвотна садзіліся на яе бліскучыя галінкі. Усе спявалі і весяліліся, а больш за ўсіх весялілася сама ёлачка, бо яе самая запаветная мара спраўдзілася.

Свята скончылася і ёлачка засталася ў лесе расці ды радавацца сонцу і святлу.

А дзе ж яе «шчаслівыя» сяброўкі, якіх людзі забралі з сабой на навагодні баль? У лес яны так і не вярнуліся...

Паліна ЮРЧАНКА, Барысаў

Чароўныя фарбы

Жыла ў лесе разам з бацькам леснікам дзяўчынка Аленка. Летам яна ніколі не сумавала: гуляла па лясных сцяжынках, збірала, ягады і грыбы, любавалася прыгожымі кветачкамі. У яе было шмат сяброў сярод звяроў і птушак. Аленка разумела іх мову, расказвала лясным жыхарам пра свае справы, усяляк клапацілася пра іх. Але, калі надыйшла зіма, бацька забараніў Аленцы хадзіць у лес, і дзяўчынка часта сумавала дома адна. Даведаліся пра тое звяры з птушкамі і папрасілі Лесавіка, ляснога гаспадара, каб той дапамог іх маленькай сяброўцы.

Згадзіўся Лесавік, пачараваў трошкі і вось прачынаецца аднойчы Аленка, а на стале ляжыць каробка з фарбамі.

Раскрыла дзяўчынка каробку, а фарбы такія яркія, бліскучыя. Узяла яна пэндзаль і задумалася: «Што намаляваць?» За акном холадна, пахмурна, сонейка ўжо даўно не заглядвала ў акенца. Міжволі ўспомнілася лета, таму вырашыла яна намаляваць лясную палянку ўлетку. Намалявала сонейка — і ў хаце адразу стала светла. Потым намалявала елачку — і адчула пах яліны. Спачатку Аленка не звярнула на гэта ўвагі, але потым зразумела, што ў яе не звычайныя фарбы, а чароўныя. Што б яна ні намалявала, малюнак ажываў.

Дзяўчынка нікому пра гэта не сказала, бо ўсё роўна ніхто б не паверыў. Гэта была яе таямніца.

Тым часам набліжаліся Каляды. Аленка вызірнула ў акенца, за якім ліў моцны дождж, і здзівілася: «Як так? — падумалася ёй. — Што ж за свята без снегу?»

І вырашыла Аленка дапамагчы Дзядулю Марозу: узяла свае чароўныя фарбы і намалявала некалькі прыгожых сняжынак. Потым прыадчыніла фрамужку і выпусціла іх на вуліцу. Сняжынкі закружыліся ў віхоры, іх раптам пачало станавіцца ўсё больш і больш... Хутка ўся зямля пакрылася белай пушыстай коўдрай.

Аленка апранула футра і выбегла на вуліцу. Яна зляпіла снегавіка, які ўсміхнуўся дзяўчынцы і ветліва памахаў ёй рукой-галінкай.

А ва ўсіх бліжэйшых вёсках гулялі ў снежкі і радаваліся зіме дзеці. Але ніхто з іх так і не здагадаўся, хто дапамог надыходу сапраўднай зімы.

Аліна КУРУНТУ, Барысаў

«Зубронак» сабраў юнкараў

«Ох, якое ж свежае тут паветра», — падумалася мне, як толькі выйшла з аўтобуса «Мінск — Нарач». Свой першы прыезд у Нацыянальны дзіцячы цэнтр «Зубронак» буду памятаць яшчэ доўга. Накіравалася ў такое цудоўнае месца, якое называюць «краінай шчаслівага дзяцінства», па рэдакцыйным заданні. Уражанняў ад паездкі засталося шмат, таму лепш па-парадку.

Знаёмства з «Переходным возрастом».

Загадкавае месца

У «Зубронку» ёсць легендарны камень, на якім маецца надпіс: «Тут 17 жніўня 1969 года адбылася першая зубраняцкая піянерская лінейка». Пад ім піянеры закапалі капсулу з пасланнем для наступных піянераў і іх важатых. Паглядзець пасланне плануецца ў далёкай будучыні. А пакуль усе дзеці, якія прыязджаюць сюды адпачываць, дакранаюцца да каменя і загадваюць сваё запаветнае жаданне.

— Зубраняты паважаюць традыцыі і законы, якія закладзены здаўна, — заўважыла педагог-арганізатар Юлія Мысько. — Безумоўна, у першаю чаргу, гэта песні, а таксама правіла вітаць усіх, хто знаходзіцца на тэрыторыі лагера: Добрай раніцы, добры дзень, добры вечар.

Мяне прывабіла такая цікавая і не зусім традыцыйная адметнасць: у дзвярах сталовай стаяць два чалавекі — яны кажуць табе: «Прыемнага апетыту. Шчаслівага дня!» і... «даюць пяць». Юлія Мікалаеўна расказала, што адзін хлопчык вітаўся толькі з тымі дзяўчынкамі, якія былі па яго меркаванні найпрыгажэйшымі. Вось такія рэчы сустракаюцца ў лагеры. Увага надаецца ў «Зубронку» і сваім законам.

«Закон зеляніны». Калі дзеці ходзяць па газоне, то павінны будуць падысці да жырафа, які знаходзіцца на сцяне, і папрасіць у яго прабачэнне, а сысці толькі тады, калі жыраф ім міргне — гэта будзе азначаць, што ён прабачыў.

— Але, зразумела, жыраф не міргне і не прабачыць іх, таму дзеці ў нас па газоне не ходзяць, — кажа Юлія Мысько.

Прэзентацыя перыядычных выданняў, створаных да фестывалю-конкурсу «Свежы вецер».

Кацярына ВАСІЛЕНКА, Лельчыцы:

— У стварэнні зубраняцкай газеты выконвала ролю фотакарэспандэнта. Гэты занятак мне да душы, бо фатаграфія — маё хобі. Але ў будучай прафесіі перавагу аддаю інжынернай спецыяльнасці.

Дзіна МІХАЛАП, Магілёў:

— Пры стварэнні газеты «Exclusive» падрыхтавала «Падслухана ў «Зубронку», працавала над матэрыялам, які тычыўся спартыўнага жыцця лагера, а таксама ўдзельнічала ў журналісцкім даследаванні «Вядомыя асобы «Зубронка». Канешне ж, усе заданні выконваліся ў мабільным рэжыме, бо гэта частка работы журналіста, таму да гэтага трэба прывыкаць.

Крысціна БУДЗІЛОВІЧ, Гродна:

— У «Зубронку» створаны ўсе ўмовы, каб мы адчулі, хто такі журналіст, з якімі цяжкасцямі яму даводзіцца сутыкацца, як правільна задаваць пытанні падчас інтэрв'ю і г. д. У маім разуменні, журналіст — гэта той чалавек, які збірае праўдзівую інфармацыю, каб паведаміць людзям пра тыя ці іншыя падзеі.

«Закон правай рукі» прадугледжвае, што, калі рука павернута адкрытай далонню да людзей — гэта знак пашаны, калі ж чалавек узнімае правую руку, значыць яму ёсць, што сказаць. На выкананне рэжыму накіраваны «Закон дакладнасці»: своечасова класціся спаць, уставаць, наведваць сталовую, не спазняцца на ўрокі і розныя мерапрыемствы.

Пляцоўка талентавітых

Падчас майго прыезду ў дзіцячым лагеры дзейнічала змена «Зубрацкі карпункт», якая ладзілася з 17 кастрычніка па 6 лістапада.

— Удзельнікамі змены «Зубрацкі карпункт» з'яўляюцца дзеці, якія прайшлі адборачны тур IX рэспубліканскага фестывалю-конкурсу дзіцячых СМІ «Свежы вецер», — падкрэсліла куратар змены Таццяна Швайко. — Прагучала лічба 9, гэта азначае, што ўжо дзявяты раз запар, кожны год праходзіць журналісцкая змена. Цяпер у «Зубронку» адпачывае 326 юнкараў, якія цікавяцца журналістыкай і, магчыма, плануюць стаць журналістамі. Фестываль «Свежы вецер» уключае ў сябе конкурсы газет і часопісаў, радыё- і відэапраграм, фатаграфіі.

На маю думку, такія разнастайныя праекты ў сферы журналістыкі для дзяцей, якія імкнуцца спасцігнуць усе тонкасці гэтай прафесіі, будуць мець вынікі. Прыярытэтныя, як кажуць, задачы «Зубрацкага карпункту» накіраваны на тое, каб садзейнічаць фарміраванню навыкаў пошуку, адбору, перапрацоўкі, ужыванню і крытычнага асэнсавання інфармацыі пры дапамозе ўдзелу ў модульных праектах «СЛОва!» і «КОРПУС». У насычанай праграме змены прысутнічаюць заняткі па інтарэсах: «Акадэмія юнага журналіста», факультатыў «Юны аратар»... «Школа рэпарцёра» — добрая падстава для арганізацыі творчых сустрэч, майстар-класаў ад прафесіяналаў рэспубліканскіх СМІ.

Сёлета ствараць газеты, радыё- і відэапраграмы юнкарам з розных куткоў Беларусі дапамагалі без пяці хвілін дыпламаваныя спецыялісты — студэнты 4-га курса Інстытута журналістыкі БДУ Любоў Каспяровіч, Яраслаў Лыскавец, Вікторыя Міцько, Кірыл Шантыка. На некаторы час усклаўшы на сябе абавязкі галоўных рэдактараў трох карпусоў, яны накіроўвалі юнкараў у выбары тэм, дапамагалі вырашаць спрэчныя моманты, падказвалі, як і з чаго пачаць гутарку з чалавекам для атрымання неабходнай інфармацыі.

Дар'я ШОЦІК,
фота Кацярыны ВАСІЛЕНКІ

- **Літаратурныя старонкі**

Генадзь АЎЛАСЕНКА

Навагодняя Сняжынка

Доўга не прыходзіла зіма. Ужо і снежня прайшла палова, а снегу ўсё не было. Сумавалі без снегу дзеці, дрэвы ў лесе, сумавала матухна-прырода, і таму, пэўна, была яна нейкая незразумелая: ні зіма, ні восень... так, сярэдняе штосьці...

Але напаўзлі з поўначы шэрыя калматыя хмары, пасыпаў з іх на зямлю першы снег. Спачатку рэдкі і нясмелы, ён паступова ўсё мацнеў і мацнеў, і, нарэшце, пайшоў так густа, што ўсё навокал адразу ж пабялела. А снег усё ішоў, усё падалі і падалі зверху маленькія прыгожыя сняжынкі. Іх было такое мноства, і ўсе яны былі такімі рознымі... і не было сярод іх і двух аднолькавых...

Пра адну з гэтых сняжынак і будзе наша казачная гісторыя.

Сняжынка гэтая, як і ўсе яе сяброўкі, нарадзілася ў тоўшчы халоднай паўночнай хмары. Як гэта адбылося — Сняжынка не памятала. Яна памятала толькі, як расплюшчыла вочы і ўбачыла вакол сябе вялікае мноства іншых сняжынак. І ўсе яны паступова пакідалі хмару і павольна апускаліся кудысьці ўніз. І наша Сняжынка таксама адчула раптам, што не можа ўжо трымацца за хмару, што яе таксама цягне ўніз нейкая сіла... а што чакала яе там, унізе, гэтага Сняжынка пакуль не магла ведаць...

«Можа, ухапіцца за што-небудзь і паспрабаваць затрымацца тут?» — у роспачы падумала Сняжынка, але ўхапіцца не было за што, а тут яшчэ аднекуль наляцеў Вецер і, падхапіўшы сняжынкі, пацягнуў іх за сабой.

— Што гэта вы робіце?! — закрычала Ветру абураная Сняжынка, бездапаможна куляючыся ў паветры. — Куды вы мяне цягнеце?! Адпусціце!

Але Вецер яе не пачуў, бо вельмі ўжо маленькай была Сняжынка ў параўнанні з ім. Доўга нёс Вецер сняжынкі, спачатку над белымі дахамі вясковых хат, потым над полем, лесам... Тут ён павярнуў кудысьці ўбок, а Сняжынка разам са сваімі сяброўкамі пачала паціху апускацца ўніз.

«Куды гэта я патраплю? — падумала яна занепакоена. — І куды б мне лепш было патрапіць?»

Але пра тое Сняжынка пакуль не ведала. Ды і не толькі яна, аніводная са сняжынак не ведала далейшага свайго лёсу. Яны проста ляцелі, а дакладней, павольна падалі ўніз...

Самы незайздросны лёс адведзены тым сняжынкам, якія дасягнулі зямлі першымі. Апускаючыся на вільготную, не прамерзлую канчаткова зямлю, сняжынкі гэтыя імгненна знікалі, ператвараючыся ў дробныя кропелькі вады. А зверху на іх падалі ўсё новыя і новыя іх сяброўкі... і, нарэшце, надыйшоў такі

момант, калі сняжынкі ўжо не раставалі, а клаліся адна на адну, утвараючы бялюткае снежнае покрыва. Можна сказаць, што гэтым сняжынкам пашанцавала...

Нашай Сняжынцы пашанцавала больш. Яна не ўпала на зямлю, а павольна апусцілася на зялёную разлапістую галінку ёлкі, якая стаяла сярод невялікіх бярозак і асінак, і не проста стаяла, а прыкметна ўзвышалася над імі. Так што маленькай Сняжынцы, якая па волі лёсу апынулася на адной з самых верхніх галінак ёлкі, адкрываўся шырокі далягляд.

«А тут зусім няблага! — вырашыла Сняжынка, уладкоўваючыся зручней. — Тут і буду жыць!»

І яна сапраўды засталася жыць на яловай галінцы, не адна, праўда, а з некалькімі сваімі сяброўкамі, якія таксама апусціліся побач. А снег зверху ўсё ішоў і ішоў... усё апускаліся і апускаліся на зялёную яловую галінку новыя сняжынкі. І хутка іх зрабілася так шмат, што яловая галінка пачала нават хіліцца пад іх цяжарам. А сняжынкі ўсё ляцелі і ляцелі зверху...

— Што вы робіце?! — абурана закрычала на іх Сняжынка. — Шукайце сабе іншае месца, нас тут і так занадта!

Але ў іншых месцах сняжынак таксама было больш, чым занадта. Ды і не маглі маленькія сняжынкі выбіраць месца для сваёй вымушанай пасадкі. Умеючы толькі падаць, яны, на жаль, зусім не былі прыстасаваны да самастойнага палёту...

І нашай маленькай Сняжынцы давялося змірыцца з прысутнасцю на яловай галінцы іншых сняжынак. А іх сабралася тут так шмат, што ёлка з зялёнай паступова ператварылася ў белую. І добра яшчэ, што снегапад нарэшце спыніўся і з-за хмар вызірнула нясмелае зімняе сонейка.

І адразу ж сняжынкі, і на зямлі, і на дрэвах, весела заіскрыліся, заблішчэлі, пераліваючыся ўсімі колерамі вясёлкі. Але наша маленькая Сняжынка нічога гэтага, на жаль, не бачы-

ла. Прыціснутая да галінкі мноствам сваіх сябровак, яна не магла нават паварушыцца, не тое, каб зірнуць уверх...

«Ну, што ж! — сумна падумала Сняжынка. — Галоўнае, што я не растала і не зламалася. А цяпер паспрабую заснуць!»

І яна заснула. Праспала ўвесь дзень, і наступны, і дзень, які надыйшоў услед за ім...

Наша маленькая Сняжынка і сама не магла сказаць, колькі ж часу яна праспала. Можа, тры дні, а можа, і ўсе дзесяць. Але прачнулася яна таму, што яловая галінка раптам здрыгнулася, ды так моцна, што не менш за палову сняжынак сарвалася з яе зялёных іголачак і пасыпалася ўніз. І адначасова пасыпаліся ўніз сняжынкі з усіх суседніх галінак, ахутваючы белым халодным пылам чалавека з сякерай, які стаяў пад ёлкай.

Але чалавек не звярнуў на гэта аніякай увагі. Ён зноўку ўзмахнуў сякерай... і ялінка зноўку здрыгнулася ўсімі сваімі галінкамі.

Яшчэ адзін узмах сякеры... і Сняжынка зразумела, што засталася на галінцы ў поўнай адзіноце. З аднаго боку гэта было не так і кепска... але чалавек з сякерай зноўку ёй узмахнуў — і на гэты раз ялінка не проста здрыгнулася, а даволі адчувальна нахілілася набок.

— Эй, там, унізе! — усхвалявана выгукнула Сняжынка, звяртаючыся да чалавека з сякерай. — Хопіць свавольнічаць!

Чалавек з сякерай яе, вядома, не пачуў. Ён яшчэ некалькі разоў ударыў сякерай — і ялінка ўпала. А разам з ёй упала і маленькая Сняжынка, але, што самае дзіўнае, яна па-ранейшаму працягвала моцна трымацца за галінку, якую пачала лічыць ужо родным домам.

Так, разам з ялінкай, маленькая Сняжынка патрапіла ў горад, дзе ялінку ўстанавілі пасярод плошчы і багата ўпрыгожылі бліскучымі рознакаляровымі шарамі і гірляндамі.

Назіраючы за ўсім гэтым, Сняжынка ніяк не магла зразумець, навошта гэта робіцца. А вечарам, калі на плошчы зайграла музыка і ёлачныя гірлянды засвяціліся яркімі рознакаляровымі агеньчыкамі, маленькая Сняжынка вырашыла, што нічога прыгажэйшага яна ў сваім кароценькім жыцці яшчэ не бачыла. Вакол смяяліся і танцавалі людзі: дзеці і дарослыя. Яны вадзілі вакол ёлкі вясёлы карагод і віншавалі адно аднаго са святам. І Сняжынка са сваёй галінкі таксама віншавала ўсіх з Новым годам, хоць і не ведала, што гэта такое. І нават тое, што ніхто з людзей так і не змог пачуць яе віншаванне, Сняжынку ні кропелькі не засмуціла.

А потым начны ветрык раптам калыхнуў галінку і Сняжынка, не ўтрымаўшыся, паляцела ўніз.

«Што ж я нарабіла! — спалохана падумала яна. — Вось звалюся пад ногі і мяне растопчуць!»

Але атрымалася так, што Сняжынка апусцілася на чырвоную рукавічку маленькай дзяўчынкі, якая стаяла побач са сваёй мамай і глядзела на зіхатлівыя агеньчыкі. Магчыма, таму яна не адразу разгледзела на сваёй рукавічцы Сняжынку.

— Мама, паглядзі! — радасна ўсклікнула дзяўчынка, убачыўшы, нарэшце, сваю маленькую госцю. — Што гэта?

— Гэта сняжынка! — сказала мама дзяўчынцы. — Бачыш, якая яна прыгожая!

— Вельмі прыгожая! — згадзілася дзяўчынка. — А давай возьмем яе дадому!

«Правільна! — згадзілася ў думках з дзяўчынкай Сняжынка. — Вазьмі мяне да сябе і мы будзем сябраваць! І разам гуляць у вясёлыя гульні!»

Але мама дзяўчынкі толькі засмяялася, пачуўшы словы дачкі.

— Сняжынка не можа жыць у доме, — сказала яна. — Там для яе занадта цёпла.

— І што? — спыталася дзяўчынка.

— А тое, што яна проста растане!

— Не жадаю таяць! — з жахам ускрыкнула Сняжынка. — Не хачу да вас! Хачу назад, на сваю галінку!

Але ні мама дзяўчынкі, ні сама дзяўчынка не пачулі галаску Сняжынкі.

— Я прыдумала! — усклікнула раптам дзяўчынка. — Мы пакладзем сняжынку ў халадзільнік, і тады яна будзе жыць доўга-доўга! Да самага лета!

«Выдатная ідэя! — ухваліла Сняжынка. — Ведаць бы толькі, што такое халадзільнік і лета?»

Але мама дзяўчынкі толькі адмоўна пахітала галавой.

— Не выдумляй! — сказала яна дачцэ. — Халадзільнікі існуюць зусім не для гэтага! А сняжынку мы лепш зноўку вернем на елку.

— Правільна! — згадзілася дзяўчынка. — Бо гэта ж не простая сняжынка! Гэта — навагодняя сняжынка!

І яна, ушчыльную падыйшоўшы да елкі, асцярожна страсянула Сняжынку са сваёй рукавічкі на адну з ніжніх галінак.

А ноччу пайшоў снег і ў Сняжынкі зноўку з'явілася шмат сяброўак-сняжынак, і яна ім вельмі ўзрадвалася...

Але гэта ўжо зусім іншая казачная гісторыя

ЗВЯРТАЕМСЯ ДА ЮНЫХ МАСТАКОЎ!

Калі хочаце ўбачыць свае малюнкі ў часопісе — дасылайце іх нам. Можна паштоўкамі на адрас «Маладосці» (з пазнакай «Бярозка»). Ці па электронных адрасах: BJAROZKA@MAIL.RU альбо MALADOST@BK.RU. Запрашаем усіх, хто любіць маляваць, высылаць на нашы адрасы свае малюнкі да «Казак са школьнага ранца». Для гэтага трэба перачытаць казачныя гісторыі, надрукаваныя ў восеньскіх нумарах часопіса і ў снежаньскім. Не забывайце паведамляць свой хатні адрас і тэлефон, а таксама назвы казак, да якіх створаны тыя ці іншыя малюнкі. Лепшыя малюнкі ўпрыгожаць старонкі будучай кнігі.

● Мерапрыемствы

Урокі — на ўсё жыццё

Кажуць, што няма нічога бліжэй за заўтрашні дзень і далей — за мінулы, які ўжо ніколі не вернецца. І ў мяне іншым разам бывае настальгія па колішніх часах і школьных мерапрыемствах, калі нас выхоўвалі і вучылі не толькі бацькі і настаўнікі, але і людзі-суседзі ды землякі, справы якіх былі для нас прыкладам. Пры ўсёй занятасці дарослыя не шкадавалі часу, каб прыйсці на пазашкольнае мерапрыемства, падзяліцца жыццёвым і прафесійным вопытам, даць старшакласнікам разумны наказ ці параду. Можа таму нас і не палохала будучыня, што мы ведалі пра «сто дарог, якія рассціла-ліся перад намі», і былі ўпэўнены, што на адной з іх — калі пастараемся — абавязкова дасягнём сваёй мэты і знойдзем месца пад сонцам. Надзея на добры заўтрашні дзень надае ўзнёсласці і ўпэўненасці!..

Пазней, у сталым узросце, мне вельмі хацелася, каб і ў маіх дзяцей, цяперашніх старшакласнікаў, недзе між клопатамі пра кантрольныя зрэзы і тэставыя заданні, між зносінамі ў інтэрнэт-прасторы з віртуальнымі сябрамі былі шчырыя, аптымістычныя, павучальныя сустрэчы з рэальнымі людзьмі, словы якіх кранаді б, а справы — захаплялі. Гэта збылося.

На зыходзе восені ў актавай зале СШ № 2 Драгічына прайшло мерапрыемства, якое стала адной з самых запамінальных і яркіх падзей сучаснага школьнага жыцця. На сустрэчу з прадстаўнікамі навучальных устаноў раёна — педагогамі і старшакласнікамі — прыехалі дастойныя прадстаўнікі нашай мясцовасці — героі кніг «Землякі» і «Стваральнікі», аўтарам якіх з'яўляецца ўраджэнец вёскі Гутава Уладзімір Сітуха.

Перадгісторыя

Зрэшты, менавіта адтуль, з Гутава, усё і пачалося. З гэтай вёскі выйшаў вядомы беларускі паэт Мікола Федзюковіч, пад апякунствам якога выпроствалі крылы для творчага палёту многія тутэйшыя аматары мастацкага слова. У іх ліку быў і яго аднавясковец Валодзя Сітуха.

Мікола Федзюковіч не дажыў да гэтага дня, але памяць пра яго застаецца. Гэтай вясной яго ўдзячны сябра, загадчык рэгіянальнага прадстаўніцтва рэдакцыйна-выдавецкай установы «Выдавецкі дом «Звязда», старшыня абласнога прадстаўніцтва Беларускага рэспубліканскага літаратурнага фонду Уладзімір Мікалаевіч Сітуха разам з настаўнікамі роднай Гутаўскай школы арганізавалі літаратурнае мерапрыемства, прысвечанае светлай памяці земляка-паэта Міколы Федзюковіча. Падчас размоў з педагогамі і ўзнікла ідэя зрабіць такія сустрэчы больш масавымі. Пазней ініцыятыва знайшла падтрымку

ў «Выдавецкім доме «Звязда», у абласным Саюзе пісьменнікаў і на ўзроўні мясцовай улады. Увасобіць задуму ў жыццё і правесці маштабнае свята дапамагла выкладчыца беларускай мовы і літаратуры СШ № 2 Драгічына, таленавіты і творчы чалавек Таццяна Наумчык, а таксама яе калегі і вучні. І сустрэча стала сапраўдным гімнам любові да роднага слова і бацькоўскай зямлі, да людзей-землякоў і абранай прафесіі...

Героі нашага часу

Мерапрыемства пачалося з вершаваных радкоў Уладзіміра Сітухі, якія добра перадавалі настрой прысутных:

Да драбніц на Зямлі ўсё разлічана
Мы дамоў прыбаўляем хады.
Хараство і дзівосы Драгічына
Ў палон узялі назаўжды...
Тут падгоены яркім мурогам
Пазнаю землякоў я здалёк...
Да ўрослага ў сэрца парога
Сам сабой прыбаўляецца крок.

На гэтым самым прыстанку, які завецца роднаю старонкай, да якога заўжды хочацца вяртацца, у той суботні дзень сабраліся землякі, сярод якіх — прадстаўнікі ўлады, гаспадарнікі і вытворцы, літаратары і дзеячы культуры. Для кожнага з іх — і для тых, хто прыехаў, і для тых, у каго па нейкай прычыне не атрымалася наведаць родны куточак, — у кнізе Сітухі знаходзіцца добрае слова.

Час на сэрцы загойвае раны
Не адзіны рубец ужо знік.
Вельмі рана стаў партызанам
Хлопчык Вася з мястэчка Галік...

Такое прысвячэнне ён адрасаваў старэйшаму ўдзельніку сустрэчы, ветэрану Вялікай Айчыннай вайны Васілю Літвінчуку. Сам жа Васіль Андрыянавіч расказаў прысутным пра нялёгкае дзяцінства і пра тое, як пазней пісаў дакументальную кнігу «Там, за Днепрабугам», у якой узгадваецца больш за 2 000 імёнаў патрыётаў.

Добрую славу сваімі працоўнымі поспехамі заслужыў сельгаскааператыў «Імянінскі», які ўзначальвае ўраджэнец вёскі Малінаўка Уладзімір Сухарэвіч. Але ж у кнізе «Землякі» адзначаны не толькі працоўныя дасягненні, але і іншыя заслугі Уладзіміра Аляксандравіча:

Ходзіць слава такая ў народзе
(чуў ад многіх пра гэта я сам):
Быў рабочым, прарабам Валодзя,
Калі дружна ўзводзілі храм.

Пры непасрэднай падтрымцы старшыні сельгаскааператыва на тэрыторыі СВК «Імянінскі» закладзены сквер у гонар 2000-годдзя Хрысціянства і пабудаваны дзве новыя царквы: Богаяўленская — на цэнтральнай сядзібе, і Свята-Троіцкая — у вёсцы Зёлава. Не вельмі даўно Уладзімір Сухарэвіч аба-

раніў навуковую працу і стаў кандыдатам сельскагаспадарчых навук, а сёлета сельгаскааператыў пад яго кіраўніцтвам трапіў у лік пераможцаў рэспубліканскіх «Дажынак». Калі ў Сухарэвіча запыталі пра сакрэт яго поспеху, ён зазначыў, што яшчэ ў школе, пачынаючы з сёмага класа, вырашыў, што стане аграномам. І з цягам часу ўсё больш пераконваецца, што «ёсць адзіны шлях да поспеху — палюбіць сваю прафесію і справу, якой займаешся. Бо да чаго ляжыць душа — да таго і рукі прыложацца».

З асоб, якія істотна паўплывалі на яго жыццёвы выбар, Уладзімір Аляксандравіч адзначыў свайго аднавяскоўца Мікалая Крывецкага. «На той час ён толькі скончыў дзесяцігодку і ўзначаліў нашу Малінаўскую брыгаду. І мае бацькі, гледзячы на яго сялянскую гаспадарлівасць, спраўнасць і ўвішнасць, неаднойчы мяне настаўлялі: «Бяры з яго прыклад», — зазначыў Уладзімір Сухарэвіч.

Жыта сеяў шчэ са жмені
Ды так хораша спяваў...
Ён пад песні ўсе ступені,
Кажуць людзі, перабраў...

Гэты ўрывак з кнігі «Землякі» прысвечаны Мікалаю Крывецкаму, які працаваў на розных сельскагаспадарчых, а пазней — і дзяржаўных пасадах, быў намеснікам старшыні аблвыканкама, узначальваў свабодную эканамічную зону ў Брэсце. Аднак на сустрэчы са школьнікамі Мікалай Анатольевіч акцэнтаваў увагу на іншым: няма найвышэйшага абавязку, чым дапамагчы кожнаму, хто мае ў тым патрэбу. Хаця некаторыя, як заўважыў прамоўца, «імкнучыся выбіцца ў людзі, настолькі выбіваюцца з сілы, што ім ужо не хапае сілы, каб застацца чалавекам». Таму прысутным школьнікам ён даў наказ не забываць пра свой галоўны выбар: на ўсякай жыццёвай дарозе заставацца добрымі, спагадлівымі людзьмі.

Гісторыю пра тое, як бацька — вясковы селянін — падахвоціў да вучобы, расказаў сваім юным слухачам былы пракурор раёна, аўтар некалькіх кніг Анатоль Дзенісейка. Яго сям'я жыла ў Вульцы Антопальскай, і да пэўнага ўзросту асаблівай ахвоты да вучобы, па-ўласным прызнанні Анатоля Іванавіча, ён не праяўляў. «Не хочаш вучыцца — ідзі працаваць», — сказаў яму бацька, і на лета ўладкаваў сына на бліжэйшы цагельны завод. «А я нашу тую цэглу, напрыканцы дня ледзьве ногі перастаўляючы ад стомы, і зайздрошчу трактарысту, які сядзіць і кіруе тэхнікай. Так вось і прыйшло ўсведамленне, што трэба больш сур'ёзна брацца за навуку», — падсумаваў Анатоль Іванавіч.

А вось пра тое, як ён стараўся збегчы ад свайго таленту, школьнікам распавёў тутэйшы мастак Пётр Мыслівец. Нягледзячы на схільнасць да малявання, першапачаткова Пётр пайшоў вучыцца на трактарыста, працаваў на цаліне, потым вярнуўся ў родныя мясціны і ўладкаваўся вадзіцелем у ветлячэбніцы. Але паўсюль, дзе ён ні ездзіў, меў пры сабе блакнот, у якім занатоўваў упадабаныя пейзажы. Урэшце творчасць узяла верх над сумненнямі, і ў далейшым жыцці Пётр Сцяпанавіч паспеў намаляваць больш за 4 000 карцін. Апошнім часам, па прызнанні мастака, кожны свой юбілей ён адзначае не шырокім застоллем, а выставай новых работ, адна з якіх і сёння праходзіць ў гарадскім Доме культуры.

На сустрэчы прысутнічалі і выступілі землякі-літаратары: старшыня абласнога Саюза пісьменнікаў, рэдактар Іванаўскай раёнкі «Чырвоная звязда» Анатоль Крэйдзіч; паэт, стваральнік літаратурнага альманаха «Гоман» Мікалай Трафімчук; аўтар твораў, прысвечаных беларускім касманаўтам, журналіст і пісьменнік Мікалай Панасюк.

Удзельнікі мерапрыемства мелі магчымасць пазнаёміцца з заслужаным дзеячам культуры, мастаком-эмальерам, лаўрэатам прэміі Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь «За духоўнае адраджэнне», ураджэнцам Вулькі Антопальскай Мікалаем Кузьмічом, якому наканавана было аднавіць страчаную святыню — крыж Еўфрасінні Полацкай, паслухаць заслужанага дзеяча мастацтваў, дырэктара Брэсцкага Акадэмічнага тэатра драмы імя Ленінскага камсамола, дырэктара і арганізатара Міжнароднага фестывалю «Белая вежа» Аляксандра Казака, які родам з Цыбак. А Пётр Масальскі, які нарадзіўся і вырас у Хомску, цяпер узначальвае аб'яднанне «Брэстаблсельбуд», калектыў якога мае дачыненне да будаўніцтва Дома культуры ў райцэнтры, школы ў Бездзежы і многіх іншых аб'ектаў.

Шчырымі апладысментамі прысутныя віталі і свайго земляка Антона Стэльмаха, якому ў вершах Сітухі даецца наступная характарыстыка:

На ўсё Гошава славуты
Быў сваёю дабрынёй,
І цяпер людзей пакуты
Ён здымаць умее ёй...

Антон Сцяпанавіч працаваў на Драгічыншчыне, узначальваў наш раён, цяпер ён — кіраўнік справамі аблвыканкама. І пры гэтым застаецца такім жа добразычлівым, спагадлівым і даступным для землякоў чалавекам.

На рахунку гэтых людзей нямала добрых спраў. А галоўная задача — адказнасць за будучыню грамадства, вартасці якога вызначаюцца не толькі колькасцю матэрыяльных набыткаў, але і духоўнасцю грамадзян. Дзеля гэтага нашы паважаныя землякі знайшлі час прыехаць, пазнаёміцца, пагаварыць са сваімі юнымі нашчадкамі, настроіць іх на спагадлівыя, душэўныя адносіны да іншых, на стваральныя справы. І для многіх прысутных старшакласнікаў гэта вечарына спрыяла не толькі далучэнню да літаратурнай спадчыны, роднай мовы і нацыянальных каштоўнасцей, але і пераасэнсаванню маральных прыярытэтаў і жыццёвых арыенціраў. Сустрэча ў школе дала маладым падставы ганарыцца, што яны родам з Драгічыншчыны, адкуль выйшла нямала знакамітасцей.

Замест эпілога

Арганізатары мерапрыемства ў сваю чаргу паабяцалі, што такія сустрэчы стануць традыцыйнымі. «У Лунінецкім раёне ёсць "Лунінская восень", а ў нас няхай будзе "Драгічынская вясна"», — зазначыў Уладзімір Сітуха. І гэтая навіна — цёплы астравок надзеі напярэдадні халоднай зімы...

Галіна ШАФРАН,
фота Івана ЛЯОНЧЫКА